

Anna Ballbona (Montmeló, 1980) és periodista i poeta. Treballa al diari *El Punt Avui* i col·labora amb diversos mitjans de comunicació, com les revistes *El Temps* i *Vallesos*, i els diaris *El 9 Esportiu* i *EL 9 NOU* del Vallès Oriental. Ha publicat els llibres de poemes *Conill de gàbia* (LaBreu, 2012) i *La mare que et renyava era un robot* (Galerada, 2008, Premi Amadeu Oller).

Tu vés assajant amb les màscares,
fes de dèspota o d'asceta,
arnès, closca de tradicions
o esteta de la cosa escèptica.
Vés prenent mides i distàncies
com si el foc mai t'encalcés
o mai t'haguessis d'enfangar.
Tu vés fent trucs i saltirons
com si el barret fos sempre màgic.
En girar-te, ensopegaràs
amb els cucs de la matinada,
i de l'aiguabarreig humit
emergirà el conill degollat.

(De *Conill de gàbia*)

Cuita, no temis pels gripaus,
sempre hi haurà qui obri la boca.
Tu ja en tens prou vivint al teu ventre.
Si t'esventressin en canal
només veurien bestioles
d'ulls perplexos davant el drama
i la comèdia beneïtes.
Només s'encalla, incert, el nus,
el nus que grapeja la panxa,
el nus de corbata que assetja,
nus que som i nus que amaguem.
Cuita, no temis pels gripaus:
encara queda molta boira
per fer llevar i eliminar
i llevar un nombre etern d'aràcnids,
tant abans com després de tu.

(De *Conill de gàbia*)

Anna Ballbona

Sembla que eixarreït ja ho digui tot,
sols amb aquesta forma de fer aspre,
un xerric que promet, que s'obre, s'obre
fins que ve, tot seguit, el cop en sec.
Un efecte semblant a la formiga
que aplega feliçment el tec d'hivern,
que s'obre i es projecta cap al marc,
annals eterns on la veuran els néts,
fins que arriba el calbot inesperat
que la deixa encastada just al marc,
en el vèrtex on sempre jau ningú.